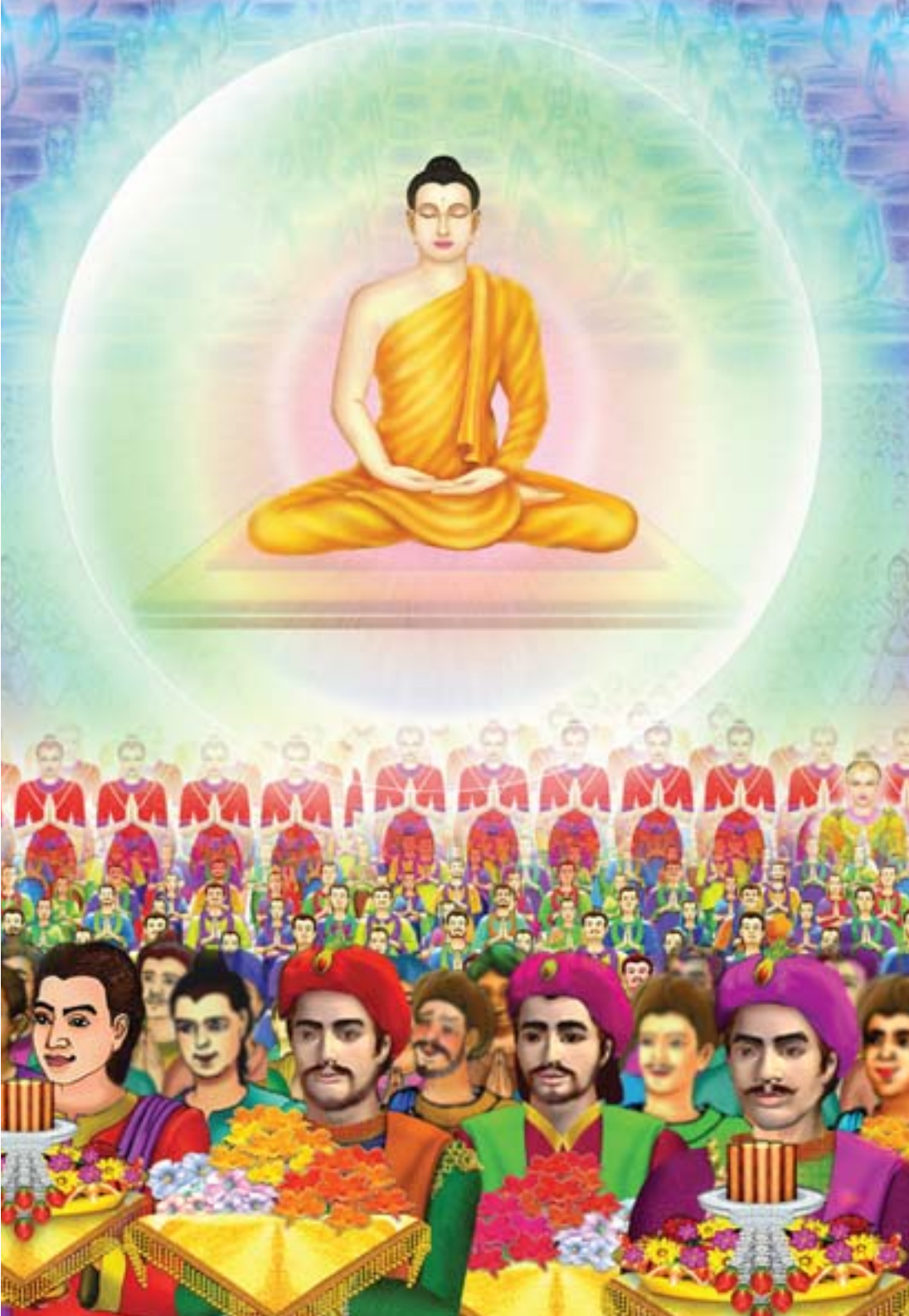




เส้นทาง สู่ความเป็นพุทธะ (๒)

ธรรมดาว่าท่านผู้ประเสริฐ เมื่อจะอุบัติในโลกนี้ ท่านจะ
อุบัติเฉพาะในสัตว์ ๒ เท่านั้น คือถือกำเนิดในมนุษย์และ
เทวดา เมื่อเสด็จอุบัติในหมู่มนุษย์ ย่อมเป็นผู้สามารถเพื่อทำ
๓,๐๐๐ โลกธาตุ และหลายพันโลกธาตุให้อยู่ในอำนาจได้
เมื่ออุบัติในหมู่เทวดา ย่อมอุบัติเป็นท้าวมหาพรหม ผู้ทำหมื่น
โลกธาตุให้อยู่ในอำนาจได้





เส้นทางสู่ความเป็นพุทธะ (๒)

๓๑

จุดหมายปลายทางของทุกชีวิต คือการไปสู่อายต-
นิพพาน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเป็นต้นบุญต้นแบบของบุคคล
ที่สมบูรณ์ ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิตแล้ว ในระหว่างที่ทรง
สร้างบารมีวนเวียนอยู่ในสังสารวัฏอันยาวนานนั้น ท่านได้เคย
เกิดเป็นอะไรต่อมิอะไรมากมาย ท่านเห็นว่าชีวิตนั้นเป็นทุกข์
ไม่ว่าจะเกิดเป็นพระราชามหากษัตริย์ หรือพระเจ้าจักรพรรดิ
ก็ยังไม่สามารถพ้นจากทุกข์ได้ ดังนั้นท่านจึงสละราชสมบัติอัน
เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาของมนุษย์ทั่วไป และมุ่งหน้าแสวงหา
หนทางพระนิพพาน

มีธรรมภาษิตใน อรรถกถาอังคุตตรนิกาย เอกนิบาต ว่า

“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นยอดของสรรพสัตว์
เพราะพระองค์เป็นผู้ประเสริฐกว่าด้วยคุณ คือ ศีล สมาธิ
ปัญญา ธรรมด่าว่าท่านผู้ประเสริฐ เมื่อจะอุบัติในโลกนี้
ท่านจะอุบัติเฉพาะในสัตว์ ๒ เท้าเท่านั้น คือถือกำเนิดใน
มนุษย์และเทวดา เมื่อเสด็จอุบัติในหมู่มนุษย์ ย่อมเป็นผู้
สามารถเพื่อทำ ๓,๐๐๐ โลกธาตุ และหลายพันโลกธาตุให้
อยู่ในอำนาจได้ เมื่ออุบัติในหมู่เทวดา ย่อมอุบัติเป็นท้าวมหา-
พรหม ผู้ทำหมื่นโลกธาตุให้อยู่ในอำนาจได้ ถึงกระนั้นท้าว-
มหาพรหม ก็พร้อมที่จะเป็นกบปียการก หรือเป็นคนเฝ้า
อารามของพระพุทธองค์ เพราะฉะนั้น ท่านจึงเรียกว่าเป็น



เส้นทางสู่ความเป็นพุทธะ (๒)

๓๒

ยอดของสัตว์ ๒ เท้า ด้วยอำนาจ เป็นผู้ประเสริฐกว่ามนุษย์ และเทวดา”

ผู้ที่ลั่งสมเอาบุญบารมีไว้มากๆอย่างพระบรมโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย ท่านสามารถเลือกเกิดได้ และในภพชาติที่จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ก็เป็นเอกบุรุษไม่เป็นสองรองใคร ท่านลิขิตชีวิตตนเองได้ เปรียบเหมือนมหาเศรษฐีมีทรัพย์มากสามารถเลือกซื้อรถ บ้าน อะไรก็ได้ที่ตนเองชอบใจ เมื่อได้ออกแบบชีวิตของตัวท่านไว้อย่างดีแล้ว ถึงคราวจะเลือกให้เป็นไปในทิศทางไหนก็ทำได้ทุกอย่าง โดยเฉพาะเมื่อจะอุบัติขึ้นในโลกเพื่อมาตรัสรู้ธรรมเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทุกพระองค์จะเลือก ๕ อย่าง คือ กาล ทวีป ประเทศ ตระกูล และพุทธมารดา

ครั้งที่แล้วหลวงพ่อกำลังถึง พระโพธิสัตว์ผู้เป็นต้นบุญต้นแบบ บรรดาภิกษุที่พร้อมแล้วจะรื้อสัตว์ขนสัตว์ไปสู่ฝั่งนิพพาน ท่านจะมีปณิธานที่พิเศษกว่ามนุษย์ทั่วไปที่เรียกว่า อภินิหาร ๘ ประการ ครั้นท่านทำได้สำเร็จ ผลคือ ท่านจะเป็นผู้ไม่เข้าถึงอภัพฐานะ ๑๘ ประการ เป็นฐานะที่ไม่เหมาะสมแก่การบำเพ็ญบารมี คือ

*ท่านจะไม่เกิดเป็นคนตาบอด หูหนวกแต่กำเนิด ยกเว้น



เส้นทางสู่ความเป็นพุทธะ (๒)

๓๓

เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ถ้าประมาทพลาดพลั้ง ไม่ระมัดระวังตนเอง อาจเกิดอุบัติเหตุถึงขั้นหวนวกตาบอดได้ จะไม่เป็นคนบ้า แต่จะเป็นคนมีสติปัญญาแจ่มใส มีดวงปัญญาที่สว่างไสวอยู่ภายในตลอดเวลา จะไม่เป็นคนใบ้ คนแคะ ไม่เกิดในชนชาติมีลักษณะ คือ พวกคนป่าเถื่อนที่ไร้การศึกษา แต่จะเกิดในชนชาติที่มีอารยธรรม หรือมีการศึกษาดีเท่านั้น

ธรรมดาของพระโพธิสัตว์จะไม่เกิดในท้องของนางทาสี คือ ไม่เกิดเป็นลูกทาส ไม่เป็นคนนิยตมิชฉาภิภูฏฐิ ไม่เป็นคนกลับเพศ ไม่หลงทำอนันตริยกรรม ๕ อย่าง ไม่เป็นคนโรคเรื้อน แม้เข้าถึงทุกตถิธอกำเนิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานก็มีอัตภาพไม่ใหญ่กว่าช้าง ไม่เล็กกว่านกกระจาบ อัตภาพสุดท้ายของท่านจะไม่เวียนมาในกำเนิดเดียรัจฉานอีก

ท่านไม่เกิดในอบายภูมิ ตั้งแต่ขุปปิปาสิกเปรต คือ เปรตที่ถูกความหิวกระหายครอบงำตลอดเวลา และนิชฌามตณ्हิกเปรต คือ เปรตที่ถูกความอยากเผาผลาญ ไม่เกิดในจำพวกกาลกัณฐิกาสูร ซึ่งในแดนนั้นพวกอสูรกายมีความอดอยากมาก ไม่สามารถที่จะได้หยาดน้ำเพียงชุ่มหัวใจหรือเพียงชุ่มลิ้นตลอด ๒-๓ พุทธรันดร เมื่อพวกอสูรกายไปดื่มน้ำที่แม่น้ำ ด้วยแรงกรรมที่ทำไว้ น้ำจะกลายเป็นหาดทราย เมื่อลงไปในมหาสมุทร มหาสมุทรก็เป็นแผ่นดินดาด พวกอสูรกายจะซุบซิด ถูกความ



เส้นทางสู่ความเป็นพุทธะ (๒)

๓๔

ทุกข์หนักบิพคัน ร้องครวญครางอยู่เป็นพุทธานดร

ประการต่อมาพระโพธิสัตว์ท่านจะไม่เกิดในอเวจีมหานรก ไม่เกิดในโลกกันตนรก ไม่เกิดเป็นมารในสวรรค์ชั้นกามาวจร ไม่เกิดในอสังขญิกภ ในรูปาวจรภูมิ ไม่เกิดในภพสุทธาวาส เพราะเนื่องจากถ้ามกไปใบอบายภูมิก็ดี หรือไปเสวยสุขใบภพภูมิที่สูงๆ อายุนั้นเป็นกัปปๆ ก็ดี ทำใ้ขาดโอกาสใบการสร้างบารมี เพราะเสวยสุขและทุกข์นานเกินไป และประการสุดท้ายคือ จะไม้ก้าวไปสู่อัการวาลอื่น

ธรรมชาติของผูที่ปรารถนาพุทธานุภูมิจะมีลักษณะพิเศษ ๔ ประการ คือ

ลักษณะที่ ๑ เป็นผูมีความเพียรพยายามไม่ลดละ เมื่อทำอะไรจะทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจอย่างเต็มที่ มีความเพียรชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน มีใจมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว จนกว่าสิ่งใที่ปรารถนาไว้จะสำเร็จ ด้วยถือว่าถ้าท้อแท้ท้อถอยใบสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งอยู่ใบวิสัยที่จะทำได้ แล้วงานสร้างบารมีที่จะเป็นพระพุทธานุเจ้าซึ่งเป็นสิ่งที่เหนือวิสัยของมนุษย์ทั่วไปจะสำเร็จได้อย่างไร

ลักษณะที่ ๒ คือ เป็นผูมีปัญญาสามารถเตือนตนเอง และสอนคนอื่นได้ เราจะเห็นว่าบางภพชาติใที่ท่านกำลังสร้างบารมีนั้น ท่านสามารถแสดงปัญญาประหนึ่งว่าพุทธานุญาณทีเดียว



เส้นทางสู่ความเป็นพุทธะ (๒)

๗๕

เช่น สมัยที่เป็นมโหสถบัณฑิต หรือเป็นเสนกบัณฑิต

ลักษณะที่ ๓ คือ เมื่อทำบุญอะไรท่านจะอธิษฐานจิต
มันที่จะให้ได้บรรลุสัมพัญญุตญาณ ความปรารถนาของท่าน
ไม่เคยเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น ท่านตอกย้ำซ้ำเดิม ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ชาติแล้วชาติเล่า แม้จะถือกำเนิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็ยังตั้งใจ
มั่นว่า จะเป็นพระพุทธเจ้าให้ได้ ประการสุดท้ายคือ เป็นผู้มิเมตตา
เป็นปกติ ท่านจะไม่ประทุษร้าย ไม่ว่าร้ายใคร แต่จะชื่นชมยินดี
ในความสำเร็จของคนอื่นเสมอ

นอกจากนี้พระโพธิสัตว์ยังมีอภัยอีก ๖ ประการ ที่
ติดตัวข้ามภพข้ามชาติมา คือ

๑. มีอภัยเพื่อน้อมไปในเนกขัมมะ หมายถึงมีปกติ
เห็นโทษในกาม รู้ว่าสุขยิ่งกว่ากามคุณ ๕ นั้นยังมีอยู่ เป็นสุข
จากการเข้าถึงพระนิพพาน ซึ่งเกิดจากการทำใจหยุดนิ่ง

๒. ท่านมีอภัยเพื่อปลีกวิเวก คือ มีปกติเห็นโทษใน
การคลุกคลีด้วยหมู่คณะ ยินดีในที่นอนที่นั่ง อันสงัดเหมาะสม
ต่อการทำใจให้สงบ

๓. ท่านมีอภัยเพื่อความไม่โลภ

๔. อภัยเพื่อความไม่โกรธ



เส้นทางสู่ความเป็นพุทธะ (๒)

๓๖

๕. อธิษฐานเพื่อความไม่หลง เรียกได้ว่า ท่านเห็นโทษในความโลภ ความโกรธ ความหลง ซึ่งกิเลส ๓ ตระกูลนี้ ทำให้คนไม่รู้สรรพ ไม่รู้ธรรม มีใจมืดบอด ไม่มีความกตัญญูรู้คุณ

ประการสุดท้าย มีอธิษฐานเพื่อความสลัดออก คือ มีปกติเห็นโทษในภพทั้งหมด ทั้งกามภพ รูปภพ และอรุพภพ มุ่งปฏิบัติเพื่อไปสู่อายตณนิพพานอันเป็นเอกันตบรมสุขอย่างเดียว ทั้งหมดนี้เป็นอธิษฐานที่เป็นไปเพื่อบ่มโพธิญาณให้แกร่งรอบ

เพราะฉะนั้น เมื่อเราเข้าใจอธิษฐานของพระโพธิสัตว์รวมไปถึงอภิวฐานะของพระโพธิสัตว์แล้ว ขอให้ไตร่ตรองพิจารณาว่า เรามีธรรมชาติ จริตอธิษฐานที่ดีๆ เหมือนท่านบ้างไหม ถ้ายังไม่มีก็ฝึกให้มีขึ้นมา โดยน้อมนำคุณธรรมของท่านมาใส่ไว้ในตัว ฝึกฝนอบรมตนจนเป็นปกติอธิษฐานของเราให้ได้ เรารู้แล้วว่าเกิดมาภพชาตินี้เพื่อสร้างบารมี มาปรับปรุงแก้ไขตนเองให้สมบูรณ์ขึ้น เมื่อเราศึกษาต้นแบบต้นบุญจากประวัติการสร้างบารมี ซึ่งเป็นการฝึกตนเองอย่างยิ่งยวดของพระพุทธเจ้าแล้ว ให้เรามุ่งมั่นตั้งใจก้าวตามรอยบาทของพระบรมศาสดา เพื่อภพชาติหน้าที่สมบูรณ์กว่า และเพื่อเป้าหมายอันสูงสุด คือ ที่สุดแห่งธรรม

